

ŻYCIE WANGELIA

UR. TRÓJCY ŚWIĘTEJ, *A* J 3,61-18* 11.06.2017

Jezus powiedział do Nikodema: «Tak Bóg umiłował świat, że Syna swego Jednorodzonego dał, aby każdy, kto w Niego wierzy, nie zginął, ale miał życie wieczne. Albowiem Bóg nie posłał swego Syna na świat po to, aby świat potępił, ale po to, by świat został przez Niego zbawiony. Kto wierzy w Niego, nie podlega potępieniu; a kto nie wierzy, już został potępiony, bo nie uwierzył w imię Jednorodzonego Syna Bożego».

Dzisiejsza niedziela – uroczystość Najświętszej Trójcy – to uwielbienie Boga, który jest Miłością. Każdy z ludzi bez wyjątku i całe stworzenie istnieje z miłości Bożej. Ta Miłość ciągle nas zbawia, ratuje od potępienia, na jakie się skazujemy przez nasze grzechy. Ojciec przypomina nam poprzez swego Jednorodzonego Syna, że wierząc w Niego przyjmujemy Jego doświadczenie życia. Zbawiony żyje Tym, który jest Życiem, żyje w Bogu. Boże Ojczy, Ty zesłałeś na świat Twojego Syna, Słowo Prawdy, i Ducha Uświęciciela, aby objawić ludziom tajemnicę Bożego życia; spaw, abyśmy wyznając prawdziwą wiarę uznawali wieczną chwałę Trójcy i uwielbiali jedność Osób Bożych w potęgę ich działania.

ZADANIE NA TYDZIEŃ

Do przemyślenia: Jaki jest związek mojego istnienia z Trójcą Świętą? Jakie z tego wynikają konsekwencje?

Do wykonania: Będę pamiętał o tym, że zostałem stworzony na obraz i podobieństwo Boże.

W KALENDARZU LITURGICZNYM

12.06 (poniedziałek) Wspomnienie 108 męczenników II wojny światowej

13 czerwca 1999 r. podczas Mszy świętej odprawianej w Warszawie św. Jan Paweł II dokonał beatyfikacji 108 męczenników. Każda z tych osób wykazała się niezwykłym heroizmem wiary: są w tym gronie biskupi - pasterze, którzy woleli zginąć, aniżeli zostawić swoją owczarnię; siostry i księża ratujący Żydów; teściowa, która oddała swe życie za synową w ciąży; zakonnik, który za posiadanie różańca, a potem odmowę sprofanowania go został zmasakrowany i utopiony w kloace; księża i alumni dzielący się w obozie koncentracyjnym jedyną kromką chleba ze współwięźniami; duchowny, który zginął za to, że nie wydał Gestapo komunistów. Słudzy Boży, przedstawieni przez 18 diecezji, ordynariat polowy i 22 rodziny zakonne, to osoby, których życie i śmierć oddane Bożej sprawie nosiły znamię heroizmu. Pośród nich jest 3 biskupów, 52 kapłanów diecezjalnych, 26 kapłanów zakonnych, 3 kleryków, 7 braci zakonnych, 8 siostr zakonnych i 9 osób świeckich.

13.06 (wtorek) Wsp. św. Antoniego Padewskiego, prezbitera i doktora K-ła

Ur. się w 1195 roku w Lizbonie jako Ferdynand Bulonne. Pomiędzy 15 a 20 rokiem życia wstępuje do Kanoników Regularnych św. Augustyna. Studiuję teologię w Coimbrze i tam, w roku 1219, przyjmuje święcenia kapłańskie. Jest świadkiem pogrzebu pięciu franciszkanów zamordowanych w Maroku. W tym wydarzeniu odczytuje Boże wezwanie. Wstępuje do franciszkanów, przybierając imię Antoni. Chce udać się do Maroka, aby głosić Ewangelię poganom nawet za cenę utraty życia. Ciężka choroba krzyżuje jego plany. Wraca z Maroka, ale zamiast do ojczyzny trafia do Italii. Dociera do Asyżu, gdzie spotyka się ze św.

Franciszkiem. Bracia, odkrywając jego kaznodziejski talent, mianują go generalnym kaznodzieją zakonu. Antoni przemierza miasta i wioski, głosząc Ewangelię i nawołując do poprawy życia i pokuty. Głosi kazania we Francji, gdzie skutecznie przeciwdziała albigensom. Dar wymowy, świętość i nadzwyczajne dary (uzdrowienia, czytanie w sumieniach, bilokacja) gromadzą przy nim tak wielkie tłumy, że kazania głosi na placach, bo kościoły nie mieszczą słuchaczy. Pod wielkim wrażeniem kazań Antoniego jest sam papież Grzegorz IX, który słucha go w Rzymie. W roku 1230 Antoni zrzuca się wszelkich urzędów zakonnych i udaje się do Padwy. Jest już wtedy zupełnie wycieńczony pracą. Umiera 13 czerwca 1231 roku. Przy jego grobie w Padwie dzieją się cuda. W niecały rok po jego śmierci, 30 maja 1232 roku, papież Grzegorz IX zalicza go w poczet świętych.

14.06 (środa) Wspomnienie bł. Michała Kozala, biskupa i męczennika

Michał Kozal urodził się w roku 1893 w Nowym Folwarku koło Krotoszy. Był kapłanem archidiecezji gnieźnieńskiej. Pełnił m. in. funkcję ojca duchownego i rektora seminarium. W roku 1939 został biskupem pomocniczym w diecezji włocławskiej. Po wybuchu II wojny światowej nie opuścił diecezji. 7 listopada 1939 roku został aresztowany przez Niemców. Był więziony w wielu obozach. W końcu trafił do obozu koncentracyjnego w Dachau. Swoją postawą dodawał ducha innym więźniom. Niósł posługę duchowną chorym i umierającym. Cierpiał liczne prześladowania i szykany. Na początku 1943 roku zachorował na tyfus. 26 stycznia został zabity śmiercionośnym zastrzykiem. W jednym z kazań Michał Kozal mówił: "Prawdziwą wielkość człowieka mierzy się miarą jego zjednoczenia z Bogiem, mierzy się jego umiejętnością i gorliwością wykonywania planów Bożych. Obiektywnie najwięcej znaczy ten, który nosi w sobie życie Boże i potrafi to życie budzić w innych i doprowadzać do pełnego rozwoju. Wobec tej prawdy nie może ulegać wątpliwości, że kapłan Chrystusowy mocą swego powołania i swej godności kapłańskiej wyrasta ponad zwykłych ludzi, bo Bóg powierza mu najważniejsze zadanie i w tym celu dopuszcza go do najściślejszego zjednoczenia z sobą".

17.06 (sobota) Wspomnienie św. Brata Alberta Chmielowskiego, zakonnika

Adam Bernard Hilary Chmielowski – ur. się 20/08/1845 r. w Igołomi koło Krakowa. Był najstarszym z trójki dzieci Wojciecha i Józefy. Jako osiemnastoletni student Szkoły Rolniczo-Leśnej w Puławach brał udział w powstaniu styczniowym, gdzie stracił nogę. Po wydostaniu się z niewoli, wyjechał do Francji. W 1864 r. rozpoczął studia malarskie w Paryżu. Po amnestii w 1865 r. przyjechał do Warszawy i studiował malarstwo, kontynuując je później w Gandawie i w Akademii Sztuk Pięknych w Monachium (1869-1874). Po powrocie do kraju w 1874 r. tworzył dzieła, w których coraz częściej pojawiała się tematyka religijna. Malarstwo Chmielowskiego charakteryzowało się prostotą środków, naturalnością i nastrojowością. Oprócz tematyki religijnej malował również realistyczne obrazy. W latach 80-tych powstał jego słynny obraz "Ecce Homo". W 1887 r. za zgodą Albina kard. Dunajewskiego przywdział habit, a rok później złożył śluby zakonne, przyjmując imię Albert i dając początek nowej rodzinie zakonnej. Założył zgromadzenia: Braci Albertynów (1888 r.) i Sióstr Albertynek (1891 r.), które oparte zostały na regule św. Franciszka z Asyżu. Brat Albert zajmował się biednymi i bezdomnymi. Ogrzewalnie miejskie dla bezdomnych przemieniał w przytuliska. Nie dysponując środkami materialnymi kwestował na utrzymanie ubogich. Oddając się z biegiem czasu coraz pełniej posłudze ubogim rezygnował stopniowo z malowania obrazów. Służbę na rzecz bezdomnych i nędzarzy uważał za formę kultu Męki Pańskiej. Schorowany brat Albert, "brat opuchlaków" jak go nazywano, zmarł 25 grudnia 1916 r. w Krakowie. W 1938 r. prezydent Polski Ignacy Mościcki nadał mu pośmiertnie Wielką Wstęgę Orderu Polonia Restituta za wybitne zasługi w działalności niepodległościowej i na polu pracy społecznej. Wyniesienia Brata Alberta do chwały ołtarzy, zarówno beatyfikacji (1983 r. w Krakowie), jak i kanonizacji (12 listopada 1989 r. w Rzymie) dokonał Ojciec Święty Jan Paweł II. Relikwie Świętego znajdują się w Sanktuarium Świętego Brata Alberta Ecce Homo w Krakowie.